

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **TEMPLUM-společenské hry s.r.o.**, se sídlem Radlická 49, Praha 5, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2008, č. j. 7988/08-1500-106794, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2009, č. j. 11 Ca 268/2008 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Eduardu Benešovi, advokátu se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 11 Ca 268/2008 - 52, kterým byla podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen s. ř. s.), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán“) ze dne 26. 5. 2008, č. j. 7988/08 – 1500 - 106794. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 27. 2. 2008, č. j. 17922/08/005512/4913, na daňové penále na daň silniční za zdaňovací období roku 2006.

Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že vady žaloby, doručené soudu dne 30. 7. 2008, a to i ve znění dodatku doručeného soudu dne 22. 9. 2008, jsou takové povahy, že pro ně nelze v řízení pokračovat. Z návrhu totiž nelze zjistit, v jakém směru či z hlediska jakých uplatněných žalobních námitek by měl vlastně soud napadené rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat. Žalobce i přes výzvu soudu nedoplnil žalobní body, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu. Městský soud dále konstatoval, že žaloba i přes rozsáhlost doručovaných písemností neobsahuje ani jediný určitý, srozumitelný a přezkoumatelný právní důvod, pro který by mělo být napadené rozhodnutí správního orgánu považováno za nezákonné nebo nicotné. Dle ustanovení § 75 odst. 2, věty prvé, s. ř. s. může soud přezkoumávat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, při jejich absenci se žaloba stává neprojednatelnou. O následcích nedoplnění žalobních bodů byl stěžovatel ve výzvě řádně poučen. Z uvedených důvodů městský soud rozhodl, že žaloba obsahuje natolik závažné nedostatky, že není možné ji věcně projednat, a proto ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnul.

V kasační stížnosti spojené s *eventuální žádostí o prominutí případného zmeškání lhůty* a s žádostí *o ustanovení advokáta pro povinné další zastupování v kasačním řízení* stěžovatel uvádí, že shledává napadené usnesení městského soudu závadným. Za závadný považuje rovněž postup soudu v přípravném řízení, stejně jako považuje za nesprávné závěry a hodnocení soudu uvedená v textu rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil v celém jeho rozsahu. Tvrzení a závěry městského soudu považuje za nesprávné, nepřesné až zavádějící, kdy poukazuje na to, že a) nebyly splněny zákonné podmínky a předpoklady, aby bylo možno žalobu odmítnout, b) žaloba neobsahovala vytýkané vady do takové míry, aby to překáželo v pokračování řízení (viz zákon, judikatura, precedenty i soudní praxe), c) i kdyby tomu tak bylo, tak ani pak nebylo možno žalobu odmítnout, neboť soud I. stupně v přípravném řízení postupoval závadně, v prvé řadě nesplnil své povinnosti a nenaplnil tak podmínky pro to, aby mohla být žaloba odmítnuta.

S odkazem na žalobu a její dodatky pak stěžovatel uvádí, že tato obsahovala veškeré vyžadované a vyžadovatelné náležitosti. Dále zdůrazňuje, že žaloba je dispozitivním právním úkonem, a proto ji není možné pro její rozsah odmítnout. Domnívá se, že žaloba obsahuje všechny náležitosti ve smyslu příslušných

ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů a článků 2 a 4 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel uvádí, že postupoval striktně a exaktně dle poučení soudu z výzvy, a proto případná pochybení byla způsobena nesprávným a neúplným poučením, resp. specifikací výzvy ze strany soudu. Navíc se soud nevypořádal se stěžovatelovým návrhem uplatněným v žalobě na prodloužení lhůty a sloučení řízení. Závěrem kasační stížnosti shrnuje, že usnesení napadá ze zákonných důvodů podle § 102/1 odst. a), b), d) a e) s. ř. s. [patrně má stěžovatel na mysli ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.]. Stěžovatel uzavírá, že jím podaná žaloba obsahuje všechny náležitosti žaloby dle zákona, judikatury, precedentů a soudní praxe a je projednatelná.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně vyjádřil v tom smyslu, že se plně ztotožňuje s výrokem i odůvodněním napadeného usnesení městského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu uplatněných námitek a konstatoval, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a proto dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost není důvodná.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že dne 28. 7. 2008 podal stěžovatel městskému soudu žalobu o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu a určení neúčinnosti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu. Součástí tohoto podání byl i návrh na společné projednání věci se žalobami označenými stěžovatelem jako 08/0503 a 08/0553 a návrh na společné projednání věci s dalšími žalobami směřujícími proti předchozím a navazujícím rozhodnutím dle § 39/1 atd. bez další specifikace. V textu žaloby stěžovatel uvedl, že postup a rozhodnutí finančních orgánů shledává závadnými a představují zásah do práv i porušení právních povinností státu. Stěžovatel uvádí, že správní orgány obou stupňů *nevzaly v potaz rozhodné skutečnosti, jakož ani nehodnotily věc v nezbytných zde specifických návaznostech a souvislostech.* Dále stěžovatel upozornil, *že podrobněji jednak příslušné odvolání a exaktně pro přehlednost dodatky, které jsou nedílnou součástí této žaloby.*

Dodatky nebyly k žalobě přiloženy. V souladu s ustanovením § 37 odst. 1 a 5 s. ř. s. vyzval městský soud usnesením ze dne 27. 8. 2008, č. j. 11 Ca 268/2008 - 6, žalobce k odstranění vad žaloby, které v usnesení specifikoval, a současně jej poučil o následcích nedoplnění žaloby ve stanovené 14 denní lhůtě.

Na výzvu městského soudu reagoval stěžovatel přípisem nazvaným „Dodatek č. žaloby 08/0679 na výzvu č. j. -6“, doručeným městskému soudu dne 22. 9. 2008, v němž požádal o sloučení věcí a jejich společné projednání. Uvedl, že „*částka*

předepsaná finančním úřadem nám byla stržena neprávem a v nesprávné výši, rovněž tak nesprávně, neprávem a v nesprávné výši nám byla od téže pohledávky odečteny i penále, mj. s ignorováním mj. i faktu přeplatku a tedy dluhu na straně FÚ- návazně na to pak kauzálně se promítá i nesprávnost a nesprávná výše částky následně vyměřené a stržené v sumě 810 Kč". Finanční úřad nevzal v potaz existenci daňových přeplatků a částky stěžovateli strhnul duplicitně, stěžovatel byl několikrát a několikanásobně postupem státu ošizen a v tom shledává věcnou závadnou resp. nicotnost napadených rozhodnutí. Finanční orgány nevzaly v potaz, že „*došlo k prodlení s plněním nedoplatku zde tvrzeného, že se tak stalo rovněž vinou FÚ, které vydalo mj. i předchozí rozhodnutí, toto následně změnilo a stanovilo částku jinak a tedy v důsledku a návazně na změny samotných rozhodnutí FÚ pak došlo mimo jiné nejen k rozdílu částek, ale i spolu s tím, k rozdílu ve vypočteném penále*". Konkrétnější námitky stěžovatel v žalobě ani v žádném z jejích doplnění i přes výzvu soudu neuvedl.

Stěžovatel podřadil své námitky pod kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. K tomu kasační soud poznamenává, že proti usnesení o odmítnutí návrhu je možné uplatnit pouze kasační námitku dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. – nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že podaná žaloba vykazuje městským soudem vytýkané nedostatky, které nebyly stěžovatelem zhojeny ani po výzvě soudu. Tvrzení stěžovatele, že žaloba obsahovala zákonem požadované náležitosti a neobsahovala vytýkané vady do takové míry, že bylo nutné ji odmítnout, nemá oporu ve spisovém materiálu.

Náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu stanoví § 71 odst. 1 s. ř. s. Ke specifikům správní žaloby se vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 6. 2000, sp. zn. III. ÚS 631/99 (rozhodnutí Ústavního soud jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), kdy uvedl, že „*V režimu správního soudnictví (§ 249 odst. 2, § 250h odst. 1 o. s. ř.) je nezbytné ve správním návrhu (žalobě) uvést žalobní (stížnostní) body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení stran porušení zákona (příp. jiného právního předpisu), a jimiž ve vztahu k rozhodujícímu soudu vymezuje rozsah přezkumu zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, jehož se žalobou dovolává, a který v zahájeném řízení může měnit nebo rozšiřovat jen podmíněně; pro zvláštní povahu správního soudnictví a způsob rozhodování v něm tak neplatí obecná zásada (§ 79 o. s. ř.), že k zákonem stanoveným obsahovým náležitostem návrhu (žaloby) nepatří právní zdůvodnění návrhového (žalobního) žádání (petitu), případně že takovým zdůvodněním (pokud bylo jako procesní superfluum do návrhu pojato) není obecný soud ve svém rozhodnutí vázán.*" K odmítnutí žaloby z důvodu nedodržení náležitostí se vyslovil také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Ads 37/2004 - 42 (veškerá zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval, že „„*V řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů musí žaloba obsahovat jednak základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., jednak náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li*

žaloba tyto náležitosti a žalobce na výzvu soudu k odstranění vad podání a po poučení o následcích, jestliže výzvě nevyhoví, reaguje podáním, které zákonem požadované náležitosti rovněž neobsahuje, a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek řízení pokračovat, soud žalobu odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).“

Pro to, aby byla žaloba ve správním řízení meritorně projednána, musí být z jejího obsahu soudu zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce konkrétně označené výroky správního rozhodnutí za nezákonné. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, je to tedy právě účastník řízení, který vymezuje rozsah soudního přezkumu. Právě v souladu se zdůrazňovanou dispoziční zásadou musí být soudu z podání zřejmé, čeho a z jakých důvodů se žalobce domáhá, aby mohl napadené rozhodnutí přezkoumat, argumenty žalobce řádně posoudit a rozhodnout o nich. Soud není oprávněn sám dovozovat rozsah žalobních bodů či jakkoliv je doplňovat, neboť by takovým jednáním závažně zasáhnul do práv dalších účastníků řízení a porušil zásadu jejich rovnosti, což nelze připustit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40). Je povinností účastníka řízení předložit soudu jasně individualizované skutkové okolnosti odlišitelné od jiných, a to včetně konkrétní právní argumentace, proč považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Žaloba ani její doplnění však žádné takové náležitosti neobsahují.

Ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. stanoví, že předseda senátu vyzve usnesením podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání ve stanovené lhůtě doplněno či opraveno, a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. Podatel musí být o následku nedoplnění či neopravení podání v usnesení poučen. Městský soud dle listin založených ve spise postupoval zcela v souladu s tímto zákonným ustanovením, kdy stěžovatele vyzval k doplnění náležitostí žaloby, přičemž specifikoval, kterými nedostatky dle něj žaloba trpí, a taktéž stěžovatele řádně poučil o případných následcích nedoplnění žaloby v souladu s výzvou.

Kasační soud ověřil, že žaloba i její doplnění zcela postrádaly skutková tvrzení i jakoukoliv právní argumentaci, z níž by mohl městský soud s jistotou rozpoznat, z jakých důvodů, skutkových i právních, se stěžovatel domáhá žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že žaloba obsahovala pouze drobné nedostatky odstranitelné v rámci soudního jednání. Vzhledem k tomu, že žádný právní předpis nestanoví povinnost soudu opakovaně vyzývat účastníka řízení k doplnění podání, splnil městský soud zasláním výzvy k doplnění podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. všechny své povinnosti směřující k odstranění vad podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2008, č. j. 8 Ans 4/2008 - 167). Nedoplnil-li stěžovatel specifikované náležitosti

ve stanovené lhůtě, městský soud byl oprávněn žalobu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., odmítnout.

K námitkám stěžovatele, že se městský soud nevypořádal s jeho návrhem na spojení věcí a nenařídil jednání, kasační soud uvádí, že předsedkyně senátu usnesením ze dne 29. 9. 2008, č. j. 11 Ca 268/2008 - 39, návrh na spojení věcí na základě ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. zamítla. Takový postup je v souladu s uvedeným ustanovením, neboť vhodnost případného spojení věcí posuzuje předseda příslušného senátu a to i bez návrhu. K otázce nařízení jednání před soudem odkazuje Nejvyšší správní soud na ustanovení § 49 a násl. s. ř. s., dle nějž jednání nařizuje předseda senátu k projednání věci samé, tedy pouze v případech, kdy se věc meritorně posuzuje. Městský soud dle výše uvedeného hodnotil formální náležitosti žaloby, které nebyly splněny. Proto ani nemohl přikročit k meritornímu posouzení věci a nařídit jednání dle výše citovaného ustanovení s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému odvolacímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovený advokát, Mgr. Eduard Beneš, podal Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přiznání odměny ustanoveného zástupce, sestávající se ze 3 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání ohledně námitek podjatosti a podání vyjádření ve věci samé) v celkové výši 8568 Kč, včetně daně z přidané hodnoty. Ze spisu bylo ověřeno, že kasační stížnost byla sepsána samotným stěžovatelem, vyjádření zástupce ve věci námitky podjatosti nelze považovat za podání ve věci samé, stejně jako stručné vyjádření zaslané soudu dne 27. 7. 2009. V předmětné věci Nejvyšší správní soud proto ustanovenému zástupci přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za jeden úkon právní služby (převzetí + příprava zastoupení) v částce 2100 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč, tj. v částce 2400 Kč, zvýšené o daň z přidané hodnoty v sazbě 19 % ve výši 456 Kč, celkem tedy 2856 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právního zástupce stěžovatele do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu